

[Diderichsen.]

Men jeg vil gerne tilføje nogle kritiske bemærkninger, og de går ud på, at redegørelsen ikke indeholder nogen virkelig plan; jeg vil snarere sammenligne den med en tabel, en tabel, som ærlig talt er noget mavn, eller mager siger man måske, undtagen i København, hvor jeg stammer fra. Helt bortset fra, at vi ønskede og stadig ønsker den ene procent nået allerede i 1970-71 og ikke først i 1972-73, så må vi dog have lov til at spørge: hvordan er de givne tal egentlig fremkommet, og hvordan er de beregnet? Da vi hørte u-landsstyrelsens formand, professor Nyboe Andersen, på rådsmødet den 10. februar, så gik han i sin beregning ud fra en nettonationalindkomst på ca. 61,5 milliarder kr.

I ministerens redegørelse er disse milliarder imidlertid skrumpet ind til at være 59,5 milliarder, og som følge deraf kom Nyboe Andersen naturligvis til et langt større u-landsbidrag på grundlag af sin nationalindkomst, om jeg så må sige, medens ministeren jo altså har en lavere nationalindkomst. Jeg vil gerne spørge: hvoraf kommer denne forskel mellem de to beregninger? Har det noget at gøre med langtidsbudgettet, eller hvordan?

Så bemærker man for det andet, at forøgelserne i bevillingerne er særdeles moderate i årene fra 1967-68 til 1969-70, henholdsvis 39, 53 og 63 mill. kr. for dernæst pludselig at springe kraftigt i vejret med 75, 100 og 135 mill. kr. Man kan jo ikke, selv med et fredeligt gemyt som mit, lade være med at tænke på, at de små stigninger findes i tiden indtil næste valg, og derfor kan jeg ikke lade være med at spørge, om regeringen da måske ikke regner med at komme igen, eller er det ministeren måske? I hvert fald synes det jo ikke meget realistisk at regne med så store stigninger i 1971-72, og når man ikke mener at kunne planlægge større stigninger indtil 1970, svæver i grunden ikke hele beregningen så i luften? Hvem kan garantere os, at vi så i 1972-73 virkelig er nået op på den ene procent? Jeg er bange for, at det hele atter fortoner sig i en uvis fremtid.

Det andet punkt i kritikken, som jeg kun skal berøre ganske kort, er, at jeg synes ikke, redegørelsen gør tilstrækkeligt rede for, hvilke prospekter der skal gennemføres,

eller hvilke lande man vil koncentrere sig om. Det havde været nyttigt for folketingets bedømmelse af disse ting, om man var gået mere ind på disse sager. Nu har vi jo fået et nyt fint dansk ord, nemlig evaluering, det skal vistnok betyde noget i retning af en vurdering af de enkelte projekter i deres indbyrdes forhold, men en sådan evaluering finder jeg heller ikke ret mange spor af i redegørelsen.

Men trods disse mangler er det vort håb, at redegørelsen vil bidrage til klaring og til koncentrerede anstrengelser for, at vi kan komme bort fra den lidt flatterende bundplads blandt nationerne, som vi hidtil har indtaget i denne sag, og som ministeren jo også selv vil være den første til at beklage.

Minister Hans Sølvhøj: Jeg vil gerne takke for, hvad jeg må have lov at betegne som en velvillig grundindstilling til den plan, regeringen her har fremlagt. Jeg forstår godt, at der kan fremføres kritik på forskellige punkter. Regeringen er heller ikke ufølsom over for en del af de kritiske punkter, der har været fremført, men jeg må for min del konkludere i, at der formodentlig kan siges at være en vis tilslutning til, at vi skal bevæge os i så store spring, som planen antyder.

Hr. Niels Matthiasen var inde på, at u-landsforskningen er et ikke særlig veldyrket område. Det er måske, som om hr. Niels Matthiasen gjorde lidt for lidt ud af de anstrengelser, der dog har været gjort en del steder, også af danske forskere. Men det skal vel nok siges, at vi ved i og for sig for lidt om de u-lande, vi skal hjælpe.

Hr. Per Federspiel var inde på det samme, og det er vel rigtigt, at man navnlig i de internationale organer — jeg skal ikke kunne sige, hvor meget databehandlingen kan hjælpe os dér — kortlægger, undersøger, beskriver og forklarer behov grundigere, end det har været gjort før.

Flere af ordførerne var inde på spørgsmålet om oplysningsarbejdet, og dér tror jeg virkelig man skal være forsigtig med at forveksle den interesse, der er her i folketinget og i en interesseret inderkreds, med en virkelig folkelig tilslutning til og forståelse for disse problemer. Det er nødvendigt på god gammel højskolefacon, men også med anvendelse af nye oplysningsmetoder,